

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 13C/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723200296
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kuruc
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2023:8723200296.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, sudcom JUDr. Petrom Kurucom, v právnej veci žalobkyne A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX C. – D., A. XXXX/XX, zast. Beňo & partners, advokátska kancelária s. r. o., Námestie sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44250029, proti žalovanému E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX G. – D. G., H. XXX/XX, zast. JUDr. Petrom Behúňom, advokátom, Námestie sv. Egídia 44, 058 01 Poprad, IČO: 52461092, v konaní o zaplatenie sumy 3.800,-- eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 3.800,-- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21.11.2022 do zaplatenia do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou doručenu súdu dňa 24.1.2023 žiadala, aby súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 3.800,-- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21.11.2022 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Súd rozhodol vo veci platobným rozkazom č. k. 13C/5/2023-28 zo dňa 28.2.2023, proti ktorému podal žalovaný včas odpor, v dôsledku čoho sa platobný rozkaz zrušil.

2. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že žalovanému požičala sumu 4.000,-- eur, avšak pri uzavretí zmluvy o pôžičke sa nedohodli na splatnosti dlhu, preto žalovaného viackrát vyzývala na úhradu dlhu, čo však žalovaný neurobil a z celkovej požičanej sumy žalobkyni vrátil doposiaľ iba sumu 200,-- eur vo februári 2022. Žalobkyňa poukazovala na mailovú a chatovú komunikáciu medzi stranami sporu, z ktorej vyplýva, že žalovanému požičala finančné prostriedky vo výške 4.000,-- eur a žalovaný prevzatie peňazí nerozporoval. Poukázala na platbu 200,-- eur, čo podľa žalobkyne dokazuje, že išlo o pôžičku. Obranu žalovaného považuje za účelovú, je rozdiel vo výdavkoch na domácnosť alebo osobných výdavkoch a pôžičkou, ktorá bola poskytnutá na konkrétny účel. Poukazovala na to, že žalovaný nepreukázal, že by vynaložil finančné náklady na účel, ktorý uvádzal.

3. Žalovaný už v odpore proti platobnému rozkazu poprel pohľadávku žalobkyne, pretože finančné prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté žalovanou, neboli pôžičkou, ale išlo o finančné prostriedky, ktoré boli určené na financovanie ich zdieľaných nákladov v rámci ich partnerského spolužitia. Žalovaný nespochybnil, že mu žalovaná poskytla finančné prostriedky, avšak nešlo o pôžičku a žalovaný to považuje za nedorozumenie, ktoré si chcel so žalobkyňou vysvetliť, čo však odmietala. Žalovaný poukazoval na to, že u žalobkyne ostali jeho osobné veci, ktoré mu odmietla vydať. Poukázal aj na náklady, ktoré mal so starostlivosťou o psa, ktorý podľa neho nebol „spoločným“ psom, ale bol to pes žalobkyne. Poukázala na to, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a na jej uzavretie je potrebné, aby sa strany vopred dohodli jasne a zreteľne, že predmetná suma je pôžičkou a bude splatená. Podľa žalovaného takáto jasná a nepochybná dohoda v tomto prípade absentuje. Poukazoval na to, že so

žalobkyňou žili v spoločnej domácnosti po dobu asi šesť rokov a spoločne uhrádzali aj výdavky. Všetka komunikácia medzi stranami sporu týkajúca sa vrátenia peňazí je datovaná až po rozchode strán sporu. Poukázal aj na rozpory vo výpovedi žalobkyne, ktorá si je vedomá, že väčšinu týchto peňazí minuli spoločne, avšak po rozchode žiada vrátiť celú sumu. V prípade, ak by súd dospel k záveru, že ide o pôžičku, je potrebné aplikovať ust. § 564 Obč. zákonníka, nakoľko má za to, že splatnosť sumy bola ponechaná na vôli žalovaného.

4. Z obsahu žaloby, z písomných vyjadrení strán sporu, výsluchu strán sporu a z pripojených listinných dôkazov, najmä z obsahu mailovej a chatovej komunikácie strán sporu, výpisov z účtu, výzvy, súd zistil nasledovný skutkový stav:

5. Žalobkyňa tvrdí, že v mesiaci jún 2021 požičala žalovanému sumu 4.000,-- eur, a to tak, že z poskytnutého úveru si ponechala uvedenú sumu, z ktorej vybrala sumu 3.000,-- eur a túto odovzdala žalovanému v práci a na ďalší deň vybrala ešte sumu 500,-- eur, ktorú dala žalovanému a ďalšiu sumu 500,-- eur poslala na účet žalovaného dňa 16.6.2021. Výbery z účtu uskutočnila dňa 14.6.2021. Žalovaný nespochybňoval, že prevzal od žalobkyne sumu 4.000,-- eur, avšak tvrdil, že nešlo o pôžičku, ale že touto sumou sa žalobkyňa podieľala na spoločných výdavkoch.

6. Žalobkyňa vo svojej výpovedi poukazovala na to, že so žalovaným dlhšiu dobu udržiavali partnerský vzťah a asi tri a pol až štyri roky bývali v spoločnej domácnosti, najskôr v dome matky žalobkyne v C. – D. a neskôr v rodičovskom dome žalovaného. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaný si zobral túto sumu peňazí v práci a musel ich vrátiť. Poukazovala na to, že pokiaľ študovala, mala príjem z brigádnickej činnosti a následne mala príjem zo zamestnania, teda podieľala sa na nákladoch v domácnosti. Podľa žalobkyne si žalovaný počas trvania ich vzťahu kúpil auto, ktoré financovali, neskôr si zaobstarali psa, ktorého chceli obaja. Na výlety chodili hlavne na Štrbské Pleso, pretože keď tam žalovaný pracoval v lyžiarskom stredisku, mohli zadarmo lyžovať a taktiež chodiť na člny. Keď žalovaný býval u nich doma, tak mal dávať jej matke sumu 80,-- eur, ale nie vždy túto sumu zaplatil. V čase, keď bývali na G., tak žalobkyňa neplatila za bývanie, ale nakupovala potraviny a podobne. Podľa žalobkyne z peňazí, ktoré žalovaný zobral v práci, možno menšiu časť minuli spolu, niečo možno minul na auto, ale nevie kde minul všetky peniaze. K tvrdeniam žalovaného, že peniaze minul na ich spoločnú dovolenku, tvrdila, že na dovolenku prispela aj ona. Hovorila mu, aby v práci nebral peniaze, napriek tomu si urobil po svojom. Uvádza, že pri požičaní peňazí sa nerozprávali o konkrétnom dátume platenia a až potom, keď sa rozišli, chcela mu dať splátkový kalendár, aby to nemusel vracať naraz.

7. Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že v roku 2020 robil vedúceho, mal na starosti peniaze na dokladanie do kasy a so žalobkyňou nemali vždy dost peňazí, ktoré míňali. Kým bol vedúci, tak mal stále 2.100,-- eur na vklady a 500,-- eur osobný zmenný vklad, keď robil nákupy. Keď im chýbali peniaze, tak z týchto peňazí uhradil nákupy. Žalovaný tvrdil, že z týchto peňazí uhradil sumu 1.800,-- eur na dovolenku v Chorvátsku, i keď potvrdil, že aj žalobkyňa prispela na túto dovolenku. Podľa žalovaného si žalobkyňa bola vedomá toho, že peniaze minuli spolu, preto mu dala sumu 4.000,-- eur. Žalovaný tiež uviedol, že pri odovzdávaní peňazí sa nerozprávali o konkrétnom dátume, asi sa nechcel škriepiť, tak povedal, že jej to bude vracať a skôr si myslel, že žalobkyňa si bola vedomá výdavkov, a že tvorili pár, takže to budú riešiť spoločne. Až po ich rozchode sa žalobkyňa začala dožadovať peňazí. Žalovaný potvrdil, že žalobkyňa nesúhlasila s tým, že bral firemné peniaze, ale vedela o tom, že míňajú tieto peniaze.

8. Podľa § 657 Zák. č. 40/1964 Zb. - Občianskeho zákonníka (účinného od 1.12.2019) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

9. Podľa § 559 ods. 1 cit. zákona splnením dlh zanikne.

10. Podľa § 563 cit. zákona, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala.

11. Podľa § 564 cit. zákona, ak je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka, určí ho na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi.

12. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáha zaplata sumy 3.800,-- eur titulom zmluvy o pôžičke. Žalovaný nespochybnil, že zo strany žalobkyne mu bola odovzdaná suma 4.000,-- eur, preto súd túto okolnosť nepovažoval za spornú, avšak spornou otázkou bola skutočnosť, či žalobkyňa sumu 4.000,-- eur poskytla žalovanému ako pôžičku, alebo išlo o plnenie z iného dôvodu. Žalovaný v rámci obrany tvrdil, že žalobkyňa mu sumu 4.000,-- eur dala z dôvodu, aby sa podieľala na spoločných nákladoch, ktoré vznikali počas ich partnerského spolužitia.

13. Na základe zmluvy o pôžičke veriteľ prenecháva dlžníkovi veci určené podľa druhu na voľné nakladanie, resp. spotrebovanie, čomu korešponduje povinnosť dlžníka po uplynutí dohodnutej doby veci rovnako druhu veriteľovi vrátiť. Charakteristickým znakom zmluvy o pôžičke je, že ide o tzv. reálny kontrakt, teda na vznik záväzkového vzťahu nestačí uzavretie zmluvy, ale vyžaduje sa aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi.

14. V danom prípade nepochybne reálne došlo k odovzdaniu peňazí zo strany žalobkyne žalovanému, avšak každá zo strán sporu uvádzala iný dôvod odovzdania finančných prostriedkov.

15. Žalobkyňa tvrdila, že sumu 4.000,-- eur poskytla žalovanému ako pôžičku na základe ústnej dohody medzi stranami sporu. Žalobkyňa uvádzala, že sumu 4.000,-- eur poskytla žalovanému na to, aby z týchto peňazí mohol vrátiť dlh, ktorý mal u zamestnávateľa, pretože peniaze, ktoré mu zveril zamestnávateľ, použil na iný účel. Žalobkyňa nevyklúčila, že časť peňazí mohol žalobca použiť aj na ich spoločné výdavky, ale tvrdila, že rozhodne išlo o menšiu časť tejto sumy. Žalovaný poukazoval na rozpory vo výpovedi žalobkyne, keď uvádzala rôzne dátumy a nepamätala si na konkrétne okolnosti. Je pravdou, že žalovaná si nepamätala presné dátumy odovzdania peňazí, avšak na podporu svojich tvrdení predložila listinné dôkazy, predovšetkým výpis z účtu, z ktorého je zrejmé kedy boli jednotlivé výbery urobené, resp. kedy bola čiastka v sume 500,-- eur zaslaná na účet žalovaného. Podľa názoru súdu nepresnosti vo výpovedi žalobkyne však neznižujú jej dôveryhodnosť, keďže sa týkali predovšetkým odovzdania peňazí, ktorá skutočnosť medzi stranami nebola sporná.

16. Žalovaný v rámci obrany uvádzal tvrdenia, ktoré navodzujú dojem, že všetky spoločné výdavky mal hradiť z peňazí, ktoré si zobral u zamestnávateľa, avšak podľa názoru súdu žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobkyne, ktorými poukazovala na to, že aj ona prispievala na úhradu spoločných nákladov. Tvrdenia žalobkyne o tom, že prispievala na chod domácnosti nakupovaním a pod. žalovaný v konaní nevyvrátil. Žalobkyňa uvádzala, že v čase, keď bývali u jej matky, mal žalovaný na základe dohody s matkou žalobkyne prispievať na chod domácnosti sumou 80,-- eur, avšak nie vždy túto sumu zaplatil. Uvedené tvrdenie žalovaný nespochybnil, naopak, pripustil, že nie vždy mal peniaze a tak niekedy dal matke žalobkyne stravnú kartu, kde mal okolo 60,-- až 70,-- eur a niekedy prispel iba sumou 40,-- až 50,-- eur. Žalovaný tvrdil, že financoval rôzne výlety so žalobkyňou, k čomu však nepredložil žiadne dôkazy a z výpovede žalobkyne vyplynulo, že keď sa išli lyžovať na Štrbské Pleso, alebo člnkovať, tak nemuseli za tieto aktivity nič platiť, pretože žalovaný pracoval v lyžiarskom stredisku. Žalovaný nepoprel ani tvrdenie žalobkyne, že počas trvania partnerského vzťahu si kúpil motorové vozidlo a nepreukázal, či motorové vozidlo bolo zakúpené z iných finančných prostriedkov ako tých, ktoré si zobral od zamestnávateľa. Taktiež tvrdenie žalovaného týkajúce sa zaplata dovoľenky v Chorvátsku v roku 2020 v sume 1.800,-- eur nebolo preukázané žiadnym dôkazom a žalovaný ani nespochybnil tvrdenie žalobkyne, že na dovolenku prispela aj ona.

17. Vychádzajúc zo skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že nemožno obranu žalovaného, ktorý tvrdil, že sumu 4.000,-- eur minuli spoločne so žalobkyňou, považovať za preukázanú. Ako súd už vyššie uviedol, žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil tvrdenia žalobkyne keď uvádzala, že sa aj ona podieľala na spoločných výdavkoch a nepreukázal použitie sumy 4.000,-- eur výlučne na úhradu spoločných potrieb domácnosti. Civilné sporové konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, čo znamená, že každá zo strán sporu je povinná poskytnúť súdu tvrdenia na podporu svojich nárokov. S povinnosťou tvrdenia úzko súvisí aj dôkazná povinnosť, ktorá spočíva v tom, že v prípade spornosti tvrdení je každá zo strán povinná predložiť súdu dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazné bremeno teda zaťažuje každú zo strán ohľadom jej tvrdení a iba v prípade, ak strana unesie dôkazné bremeno, môže byť v spore úspešná.

18. V danom prípade žalobkyňa nesporne žalovanému dala sumu 4.000,-- eur, ktorú považovala na pôžičku. Žalovaný podľa názoru súdu neunesol dôkazné bremeno a nevyvrátil tvrdenia žalobkyne, že medzi stranami išlo o pôžičku. Nepochybne bolo preukázané, že sumu 4.000,-- eur, ktorú

žalovaný obdržal od žalobkyne, použil na úhradu svojich záväzkov u zamestnávateľa. S poukazom na uvedené súd nemal za preukázané tvrdenia o použití finančných prostriedkov, ktoré si žalovaný zobral u zamestnávateľa na potreby domácnosti, teda nie je daný žiadny logický dôvod prečo by žalobkyňa mala žalovanému dať finančné prostriedky bez toho, aby očakávala ich vrátenie. Je pravdou, že žalobkyňa začala požadovať vrátenie finančných prostriedkov až v čase rozchodu strán sporu, čo ale nevylučuje tvrdenia žalobkyne o požíčaní peňazí. Tvrdeniu žalobkyne o poskytnutí pôžičky nasvedčujú aj žalobkyňou predložené listinné dôkazy, napr. chatová komunikácia zo dňa 4.5.2022 (čl. 18 spisu) a zo dňa 12.6.2022 (čl. 19 spisu), v ktorej žalovaný nespochybňuje vrátenie peňazí, naopak, uvádza, že pri najbližšej výplate žalobkyni dá niečo, že s prácou to vyzerá dobre, takže ďalší mesiac je schopný poslať niečo a až v neskoršej chatovej, resp. mailovej komunikácii poukazuje na výdavky, ktoré mal so psom a tvrdí, že mal aj ďalšie výdavky, ktoré by sa mu mali vrátiť. Tvrdeniam žalobkyne nasvedčuje aj skutočnosť, že v mesiaci február 2022 žalovaný vrátil žalobkyni sumu 200,-- eur, k čomu by zrejme nemal dôvod, ak od počiatku mal za to, že žalobkyňa mu chce dať peniaze a nie požičať. Nakoniec aj vo výpovedi na pojednávaní dňa 17.10.2023 žalovaný uviedol, že síce sa so žalobkyňou nerozprávali o konkrétnom dátume, ale povedal jej, že „to bude vracat“. Uvedené vyjadrenie spochybňuje obranu žalovaného, že by si nemal byť vedomý poskytnutia pôžičky.

19. Žalovaný v konaní tiež tvrdil, že mal výdavky, ktoré by mu mala vrátiť žalovaná, napr. z titulu starostlivosti o psa. Výšku týchto výdavkov však presne nešpecifikoval (odhadom uvádzal sumu 3.200,-- eur), nepredložil ani žiadne dôkazy o výške týchto výdavkov a neurobil ani žiaden procesný úkon, ktorým by si uplatnil nejaký nárok voči žalobkyni, preto uvedené tvrdenia nie sú právne významné z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku žalobkyňou. Pokiaľ žalobkyňa navrhovala výsluch svedkyne E. B. súd vzal do úvahy, že podľa vyjadrenia žalobkyne svedkyňa nebola pri odovzdávaní peňazí, ani pri dohodovaní podmienok pôžičky, teda svedkyňa by nemala relevantné informácie ku skutočnostiam, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci a navyše tento prostriedok procesného útoku nebol uplatnený včas v zmysle § 153 ods. 1 Zák. č. 160/2015 Z. z. – Civilného sporového poriadku v platnom znení /ďalej len CSP/, preto súd návrh na vykonanie dôkazu zamietol.

20. Žalovaný v rámci obrany argumentoval aj tým, aby v prípade posúdenia poskytnutej sumy ako pôžičky, súd aplikoval ust. § 564 Obč. zákonníka a vychádzal z toho, že čas plnenia nebol dohodnutý, ale bol ponechaný na vôli dlžníka. V zmysle § 559 ods. 2 Obč. zákonníka dlh musí byť splnený riadne a včas, t. j. v lehote, ktorá je spravidla dohodnutá zmluvnými stranami v rámci uzavretej zmluvy. Ust. § 564 Obč. zákonníka upravuje situáciu, keď si zmluvné strany čas plnenia dohodnú tak, že veriteľ lehotu na plnenie ponechá na vôli dlžníka. V prípade, ak dlžník v primeranej lehote svoj dlh nesplní, môže sa veriteľ domáhať, aby súd určil lehotu na plnenie. Lehota na plnenie musí byť v zmluve jednoznačne určená tak, aby bolo zrejmé dokedy má byť dlh splnený. Aj v prípade, ak zmluvné strany mali v úmysle ponechať časť plnenia na vôli dlžníka, musí takáto okolnosť jednoznačne vyplývať zo zmluvy. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by si strany dohodli čas plnenia záväzku, teda že by medzi zmluvnými stranami bol dohodnutý spôsob splatenia záväzku a termín dokedy by mal byť celý záväzok uhradený. Žalobkyňa ako aj žalovaný vo svojich výpovediach potvrdili, že pri odovzdaní peňazí sa nerozprávali o konkrétnom dátume, v zásade obaja tvrdili, že „žalovaný to bude postupne vracat“, avšak z dokazovania nemožno vyvodit', že by bola dohodnutá výška a frekvencia splátok. Žalobkyňa predložila súdu doklad (čl. 8 spisu), ktorý ale nie je datovaný ani podpísaný žiadnou zo zmluvných strán a v tomto doklade je len vyznačené zaplatenie sumy 200,-- eur v mesiaci február. Zároveň však z výpovedí strán sporu nemožno vyvodit', že by mienili ponechať časť plnenia na vôli žalovaného a z tohto dôvodu by prichádzal do úvahy postup podľa § 564 Obč. zákonníka. Takúto skutočnosť neuvádzal ani žalovaný vo svojej výpovedi. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o čase plnenia, preto v uvedenom prípade je potrebné aplikovať ust. § 563 Obč. zákonníka, v zmysle ktorého dlžník je povinný plniť potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Žalobkyňa preukázala, že žalovaného vyzvala na plnenie listom zo dňa 7.11.2022, ktorý bol žalovanému doručený dňa 10.11.2022. Keďže v uvedenom liste žalobkyňa stanovila lehotu na plnenie 10 dní od doručenia výzvy, záväzok žalovaného sa stal splatným dňom 20.10.2022.

21. S poukazom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že sumu 4.000,-- eur, ktorú dala žalobkyňa žalovanému, je potrebné posúdiť ako sumu odovzdanú z titulu zmluvy o pôžičke, preto s poukazom na cit. zák. ustanovenia žalobe vyhovel.

22. Podľa § 517 ods. 2 Zák. č. 40/1964 Zb. - Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. S poukazom na uvedené skutočnosti žalovaný mal vrátiť pôžičku do 20.10.2022 a keďže v stanovenej lehote svoj dlh neuhradil, dostal sa dňom 21.11.2022 do omeškania s plnením peňažného dlhu. Z uvedeného dôvodu súd v zmysle cit. zák. ustanovenia priznal žalobcovi úrok z omeškania. Výška úroku z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/95 Z. z. v znení noviel).

24. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v celom rozsahu úspešná, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinnosť uvedená vo výrokovej časti tohto rozsudku nebude plnená dobrovoľne, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).